

Evangelí de la solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, rei de tot el món

Evangelí i comentari de la
solemnitat de Nostre Senyor
Jesucrist, rei de tot el món.
«Avui seràs amb mi al paradís».
El temor de Déu mou el bon
lladre a reconèixer i confessar
la seva culpa. Mitjançant la
contrició, passa del temor a
l'amor. I rep no només el perdó
de Déu, sinó també la promesa
del paradís.

Evangelí (Lc 23, 35-43)

El poble era allà mirant-ho, però les autoritats se'n reien dient:

—Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!

També l'escarnien els soldats; se li acostaven a oferir-li vinagre i deien:

—Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!

Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: “Aquest és el rei dels jueus”.

Un dels criminals penjats a la creu l'injuriava dient:

—¿No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!

Però l'altre, renyant-lo, li respongué:

—¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres

actes. Aquest, en canvi, no ha fet res de mal.

I deia:

—Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.

Jesús li digué:

—En veritat t'ho dic: avui seràs amb mi al paradís.

.....

Comentari

La solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, rei de tot el món, tanca l'any litúrgic, que es va iniciar amb el temps d'Advent. L'Església proposa per a l'evangelí de la Missa l'escena de l'agonia de Jesús a la creu, enmig de les burles dels circumstants i amb la inscripció que el declara, amb publicitat i ironia, rei dels jueus.

El regne del Crist és misteriós i apareix en aquesta escena com a ocult. El Papa Francesc comentava que aquest evangeli presenta la reialesa de Jesús «d'una manera sorprenent. “El Messies de Déu, l'Elegit, el Rei” (*Lc 23, 35.37*) es mostra sense poder i sense glòria: és a la creu, on sembla més un vençut que un vencedor. La seva reialesa és paradoxal». I el Papa concloïa: «la grandesa del seu regne no és el poder segons el món, sinó l'amor de Déu, un amor capaç d'assolir i de restaurar totes les coses. Per aquest amor, el Crist va baixar fins a nosaltres, va viure la nostra misèria humana, va provar la nostra condició més ínfima: la injustícia, la traïció, l'abandó; va experimentar la mort, el sepulcre, els inferns. D'aquesta manera el nostre Rei va anar àdhuc fins als confins de l'Univers per abraçar i salvar tot vivent»[1].

Sant Lluç és potser l'evangelista que més ha subratllat aquest amor misericordiós de Jesús durant la passió; un amor capaç de suportar-ho tot per salvar-nos. Hi recull, a tall d'exemple, el prec de Jesús al Pare pels botxins (v. 34); i narra un dels episodis més característics seus: la conversió del bon lladre, que apareix en aquesta escena com la primícia de la victòria del Crist i del seu regnat misteriós.

El lladre desenvolupa en l'episodi les virtuts necessàries per acollir el regne de Déu. Com explica sant Gregori el Gran, «va tenir fe, perquè va creure que regnaria amb Déu, a qui veia morir al seu costat; va tenir esperança, perquè va demanar entrar al seu regne, i va tenir caritat, perquè va reprendre amb severitat el company de lladronicis, que moria al mateix temps que ell, i per la mateixa culpa»[2]. L'home patia els mateixos turments que Jesús. En comptes,

però, d'unir-se als blasmes de la resta i retreure-li la seva aparent passivitat davant la injustícia, sap reconèixer en el natzarè, company de suplici, el Fill de Déu.

D'altra banda, el bon lladre manifesta una disposició fonamental demandada a l'altre lladre: «¿Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena?» (v. 40). El temor de Déu significa aquí assumir amb responsabilitat i sinceritat les conseqüències dels propis actes, sense donar-li a Déu la culpa. És el que el lladre explica a l'altre malfactor: «Nosaltres sofrim [la pena] justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes. Aquest, en canvi, no ha fet res de mal». El temor de Déu mou el bon lladre a reconèixer i confessar la seva culpa. Passa, mitjançant la contrició, del temor a l'amor: «Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne» (v. 43). I rep aleshores no

només el perdó de Déu sinó també la promesa del paradís.

Com explica sant Ambròs, «el Senyor concedeix sempre més del que se li demana: el lladre només demanava que se'n recordés, però el Senyor li diu: “En veritat et dic que avui seràs amb mi al paradís”. La vida consisteix a habitar amb Jesucrist, i on és Jesucrist allà hi ha el seu regne»[3].

L'actitud contrita del bon lladre li va merèixer tot l'amor de Déu i entrar al seu regne. A propòsit d'aquesta escena, sant Josepmaria comenta: «He repetit moltes vegades aquell vers de l'himne eucarístic: *peto quod petivit latro poenitens*, i sempre em commou: demanar com el lladre penedit!

Reconegué que ell sí que mereixia aquell càstig atroç... I amb una paraula robà el cor a Crist i s'obrí les portes del Cel»[4].

[1]Francesc, *Homilia*, 20 de novembre de 2016.

[2]Sant Gregori el Gran, *Moralia*, 18,25.

[3]Sant Ambròs, *Catena aurea*, in loc.

[4]Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XII Estació, n. 4.

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-de-la-solemnitat-de-nostre-senyor-jesucrist-rei-de-tot-el-mon/> (20/04/2025)